Temps Ordinari - Trenta-unè diumenge

Per JosemiE el dl., 27/10/2025 - 00:00

Is 25,6a.7-8
Rm 14,7-9.10b-12
Mt 25,31-46

Commemoració de tots els fidels difunts

Ahir vam celebrar tots els sants. Tots. Tant els coneguts i reconeguts coms “els de la porta dels costat”. Totes aquelles persones que són inspiradores -llum- en el nostre viure cristià. De deixebles de Jesús.

Avui recordem tots els difunts. Una festa molt popular i estimada. Potser no sempre ben entesa? Diada per a fer memòria: recordar, pregar i agrair per totes aquelles persones que ens han precedit. Persones estimades i conegudes. I també per totes aquelles altres, desconegudes, oblidades, o de les qui ningú se’n recorda. I també per totes aquelles, “el Senyor les hagi perdonat”. Totes.

Fa uns mesos, amb motiu d’un aniversari, em preguntava algú: “...i hi haurà algú que pregui per nosaltres, quan siguem morts”? La comunitat cristiana recorda i prega pels difunts. En tal diada com la d’avui, certament. I en cada Eucaristia. Cada cop que participem de l’Eucaristia preguem per “*Tots els qui heu cridat d’aquest món a Vós. Admeteu-los a contemplar la llum -i la bellesa- de la vostra mirada”.*

Deturar-nos, avui d’una manera especial, a fer memòria i pregar pels difunts, ens diu tres coses importants.

1.- Per a Déu, tots vius. És Déu de vius!!

La mort no és cap final definitiu. Per a ningú. La mort forma part de la vida, sí. La mort no és cap enemiga a ser vençuda, ni enganyada, ni ajornada. Som més que un cos. La nostra vida és més que el nostre cos. El nostre organisme envelleix, emmalalteix, perd capacitats i es deteriora. La vida no acaba, es transforma. La mort és el final d’aquesta manera de viure que coneixem. D’aquesta manera de viure. I, passant per la porta que és la mort, se’ns obre una altra manera de viure. La desconeixem del tot. No sabem com serà. Però sabem -confiem!- que serà. L’esperem. La resurrecció de Jesús ha obert aquesta porta que crèiem tancada i barrada. En la seva vida, mort i resurrecció està la nostra. Crist, vencedor de la mort, ens obre a la vida definitiva. Del tot i per sempre. El Déu de Jesús és Déu de vius. No de morts. Per a Ell tots som vius. I, “*si la certesa de morir ens entristeix, ens consola la promesa de la futura immortalitat”.* Déu, un cop ens dona la vida, ja no ens deixa mai. Mai.

2.- Les coses -de debò- importants a la vida.

Envoltats -urgits!- per tantes crides, tantes ofertes, tantes possibilitats, tantes maneres de situar-se.... fer avui commemoració de tots els difunts ens apunta a identificar les coses importants de la vida. Que no se’ns passin. Que no passem -nosaltres- sense reconèixer-les. Perquè, coses realment importants, a la vida n’hi ha tan poques!!! I, si ens atrevim a ser valents, potser arribarem a reconèixer que la única cosa que importa a la vida és estimar. La única cosa important a la vida és estimar.

¿I si la vida fos la possibilitat que Déu ens dona d’aprendre a estimar?

Hem escoltat a l’Evangeli el que Déu ens demanarà al final de la vida:

¿Has estimat? ¿Has aprés a estimar? ¿A viure des de l’amor? ¿A actuar l’amor?

L’amor no és un sentiment interior bellugadís ni melancòlic. És una manera de viure. De relacionar-se. De respondre. De donar-se. De servir. De tractar a qui tinc al costat. De compartir.

¿Estimes? Perquè la única cosa que importa a la vida, és estimar. En tot i en tots.

3.- La gran festa de la retrobada.

En un temps i un horitzó que gairebé ens commina a no pensar en aquests termes (“ai, no parlem, d’això de la mort!”), la diada d’avui ens diu: I jo també moriré. Això també va amb mi. I cal plantejar-s’ho. Cal haver-ho considerat i pensat. Amb confiança. Amb la gran confiança que ens dona saber que estem en mans del Pare. Les nostres vides, a les seves mans. I serà el que Ell vulgui. Una gran confiança.

Quan això arribi, tindrà lloc la gran festa de la retrobada. Amb tots i totes, a casa del Pare. I serà del tot i per sempre.

Fotografia: Mercè Parés

ETIQUETES
MOR VIDA ESTIMAR CONFIANÇA